

NOVA GORICA: Urška Taufer, nova članica ansambla **SNG Nova Gorica**

“Precej neumno, da sem se otepala že znane poti”

Urška Taufer je nova, najmlajša članica igralskega ansambla **SNG Nova Gorica**. Kot otrok je odrasčala z gledališčem, saj sta tudi njena starša odrska ustvarjalca – oče režiser Vito Taufer, mati igralka Mojca Partljič.

“Gledališče sem doživljala čarobno. Kot otrok. Zame je imelo tudi poseben vonj. Hodila sem na predstave, vaje in bila prevzeta od igralcev, likov, kostumov, zgodb. Sem pa zelo hitro nehala hoditi na dramske krožke in do akademije sama nisem ustvarjala; skoraj bi lahko rekla, da sem imela v letniku najmanj izkušenj. Nastopala sem edino z igranjem na klavir. Želela sem ubrati neko svojo, drugačno pot. Zato sem šla študirat antične in humanistične študije, se pravi staro grščino. Za eno leto. Bilo je zanimivo, v bistvu pa je bilo to najbolj nemirno mirno leto mojega življenja. Ta nemir je pravzaprav izhajal iz želje po gledališču. Ko sem to ugotovila, sem se vpisala na akademijo in začela s pripravami na sprejemne izpite. Pravzaprav je bilo precej neumno, da sem se tako otepala tega, da bi šla po 'že znani' gledališki poti. Zato je bila akademija na začetku zame težka izkušnja. Kmalu pa me je potegnilo, mi obrnilo življenje na glavo in zdaj si ne predstavljam, da bi počela karkoli drugega. Veseli me, vznemirja. In ja, očitno kri resnično ni voda,” pripoveduje Urška Taufer.

V predstavi *Grenke solze Petre von Kant*, premierno bo uprizorjena na novogoriškem odru 13. in 14. januarja, igra ob boku petih izkušenih igralk – poleg treh iz novogoriškega gledališča (**Helena Peršuh**, **Arna Hadžialjević**, **Medea Novak**) igrata še **Milena Zupančič** in **Vesna Vončina**. Gre za zgodbo, ki jo je napisal slavni in kontroverzni nemški režiser Rainer Werner Fassbinder ter jo ponesev v svet z uspešnim istoimenskim filmom. “Soigralke so me lepo sprejele. S Heleno Peršuh sem igrala že v *Tartuffu*, kjer je bila moja mačeha, in vesela sem bila, da delam z njo tudi v *Petri von Kant*, kjer igra mojo pravo mamo. To je v gledališču tudi lepo, ker se med nami spletajo posebni odnosi. Francoski režiser Arthur Nauzyciel, ki ne govori slovensko, nas je na začetku študija usmeril, da je naš cilj prijati gledalce za roko in jih z besedami popeljati skozi zgodbo. In res je bilo lepo

videti, kakšen občutek za jezik ima. Tudi za slovenščino, ki je ne govori. Beseda in govor imata v tej predstavi glavno vlogo; to je naše najmočnejše igralsko orodje. Zato smo vsako besedo v prevodu preverili, če je prava. Če nosi pravo moč, atmosfero ... Pa čeprav je ena najbolj pomembnih vlog v predstavi pravzaprav nema. In prav besede so zadnje čase tisto, kar me najbolj privlači.”

O tem, kakšno moč ima jezik, Urška namreč raziskuje tudi s pisanjem za gledališče. Pa smo spet pri 'krvi' – priznana pisca sta tudi njena dedka **Veno Taufer** in **Tone Partljič**. Nedavno so v koprskem gledališču uprizorili njeno prvo mladinsko igro *Kako osvojiti fanta (4 simpl koraki)*.

Vedno je imela veselje do branja. Celo otroštvo in mladost je preživela s knjigo v roki. Kljub temu si ni predstavljala, da bo tudi sama pisala. Sploh pa ne za gledališče. “Potem pa smo na akademiji imeli predmet dramskega pisanja in to mi je odprlo novo polje. Oživljati neko zgodbo, spoznavati njenega avtorja, postavljati vlogo, brskati po sebi, iskati vzporednice, prepoznavati, raziskovati – je nekaj. Po drugi strani pa kot igralec pridobiš občutljivost za dialoge, zgodbo in je nekaj posebnega, da brskaš po sebi še na drug način, da kot avtor iščeš svojo zgodbo. Pri tem upora-

bljaš moč besed, da jo izraziš. Gledališče je konec koncev pripovedovanje zgodb. Živa komunikacija. Pri tem gre igralec skozi različne faze, občutke, spomine, ampak ves ta kaos je treba nekako urediti, da lahko komunicira, zgraditi je treba poligon. Tudi prek pisanja lahko uredim občutke in vsebine, ki se naberejo ob ustvarjanju in v življenju nasploh, lahko razmislim, spremljam svoje asociacije. Mogoče ravno zaradi izkušnje s pisanjem drugače pristopim k vlogi. Predstavljam si, kako je avtor pisal besedilo. Imel je prazno stran in svinčnik, iz svinčnika so pritekale besede, te so oblikovale dialog, situacije in v tem je nastajalo življenje ... Vsaka beseda je tam z namenom, vsaka beseda napisana prvič in ustvarja nekaj, česar prej ni bilo (izhaja pa iz avtorjevega življenja, njegovega notranjega sveta, odnosov ...). Življenje, ki daje življenje," razlaga.

Rada ima Primorsko. Mogoče jo je v goriški ansambel pripeljal del korenin, saj je bila tudi njena nona Primorka. Rada ima primorsko hrano. In ljudi. "Primorce doživljam kot vesele, človeške in odprte ljudi. Znajo pa se tudi razjeziti kot je treba. In ko je treba. Gledališče je skupinsko ustvarjanje, skupno delo, zato mislim, da sem pristala na pravem mestu," poudarja.

(dp)

Pesem o zorenju iz ženskih grl

ČRNI VRH NAD IDRILJO - ŽePZ Ivan Rijavec je ob koncu preteklega leta pripravil vsakoletni koncert, že sedmi po vrsti. Polna dvorana tamkajšnjega KUD Sloga je prisluhnila programu z naslovom Zorenje. Zborovodkinja **Katja Bajec Felc** je z zborom v prvem delu, poimenovan Triptih življenja, predstavila krstno izvedbo treh pesmi članice zbora **Lilijane Homovec**, uglasbil jih je skladatelj **Aleš Makovac**. Zbor je nato v programu predstavil nabor pesmi na temo živali, s čimer so pevke želele povedati, da je človek sestavni del sožitja v naravi. Povezovalka programa **Helena Pregelj Tušar** je na oder povabila tudi goste večera, pevce Vokalne skupine Slav'na iz Slavine na Postojnskem. Pod umetniškim vodstvom **Jelke Bajec Mikuletič** so zapeli program, ki se je od slovenskih ljudskih in drugih prelil do dalmatinske pesmi. (ut)

Foto: N. Čuk

Urška Taufer (levo) je s Heleno Peršuh (na sredini), ki igra v Grenkih solzah Petre von Kant glavno vlogo, igrala že v komediji Tartuffe. Ob njima je soigralka iz Molièrove komedije Ana Facchini.

Šest odličnih igralk v predstavi Grenke Solze Petre von Kant (Urška Taufer je skrajno desno).

